

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 ianuarie 2017, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, în cauza penală în privința lui

Țolov Andrei Xxxxxx, născut la xx xxxxx
xxxx, originar și domiciliat or. Xxxxxx,
str. Xxxxxx, xx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.12.2015 - 22.03.2016;

Instanța de apel: 11.04.2016 - 25.01.2017;

Instanța de recurs: 28.04.2017 - 05.07.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 22 martie 2016, Andrei Țolov a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală Andrei Țolov a fost învinuit de faptul că, la 24 decembrie 2013 de către Judecătoria Taraclia a fost emisă hotărârea privind încasarea în mod solidar de la Andrei Țolov și SRL „SACOLIT-COM” în beneficiul SRL „RINAX-TVR” datoria în sumă de 4101539,16 lei.

În legătură cu neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești menționate, la 09 septembrie 2014 Andrei Țolov prin hotărârea Judecătoriei Cahul a fost recunoscut vinovat și sancționat în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional, la amendă în mărime de 50 unități convenționale.

În exercitarea intenției sale infracționale, Andrei Țolov până în prezent, fiind angajat și având venit permanent, intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013 privind stingerea în mod solidar a datoriei față de SRL „RINAX-TVR”, în sumă de 4101539,16 lei.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Andrei Țolov să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei

să fie suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului a invocat că, prima instanță greșit a dispus achitarea lui Andrei Țolov de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, indicând în sentință că, instanței de judecată nu i-au fost prezentate probe precum că executorul judecătoresc a întreprins măsuri de urmărire a salariului lui Andrei Țolov și că ultimul prin careva acțiuni se eschiva de la executarea hotărârii judecătorești, că învinuirea nu este concretizată prin ce anume se exprimă ilegalitatea acțiunilor sau inacțiunilor inculpatului și nu este indicată data concretă de la care Andrei Țolov a început să se eschiveze de la executarea hotărârii judecătorești.

Or, în învinuirea înaintată lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, detaliat și consecutiv sunt expuse circumstanțele infracțiunii incriminate, la formularea învinuirii acuzarea a respectat prevederile art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală.

Apelantul a indicat că, vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii incriminate, pe deplin și-a găsit confirmare prin materialele dosarului, mai mult, la toate măsurile întreprinse de către executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc cu scopul încasării datoriei în beneficiul SRL „RINAX-TVR”, Andrei Țolov intenționat nu a executat hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013.

În ședința de judecată inculpatul a prezentat facturile fiscale, conform cărora în perioada din iulie 2013 până la 29 decembrie 2015 SRL „SACOLIT-COM”, în contul achitării datoriei a transmis în beneficiul SRL „RINAX-TVR”, orz de primăvară, rapiță, grâu de toamnă, însă aceste circumstanțe nu pot servi temei pentru achitarea lui Andrei Țolov, deoarece în perioada 2013 până în 2016, datoria conform hotărârii menționate trebuia să achite persoana juridică SRL „SACOLIT-COM” și nu persoana fizică Andrei Țolov.

Mai mult, Andrei Țolov fiind persoană fizică a transferat în contul executorului judecătoresc Vladislav Constantiniuc sumele de 26106,48 lei și 1353,18 lei, care au fost îndreptate spre achitarea onorariului executorului judecătoresc, urmărind scopul ridicării sechestrului de pe apartamentul său.

Declarațiile date de inculpat precum că, mijloacele bănești pentru executorul judecătoresc au fost împrumutate de la cunoscuții săi nu au fost confirmate în cadrul examinării cauzei.

Pentru perioada 2013-2015 Andrei Țolov a avut un venit stabil sub formă de salariu, fiind directorul SRL „SACOLIT-COM”, fapt ce se confirmă prin informațiile eliberate de IFS Taraclia și CNAS Taraclia.

Concluziile primei instanțe privind faptul că lui Andrei Țolov nu i-a fost achitat salariul, sunt neîntemeiate, pripite și bazate pe presupuneri, or potrivit informației eliberată de IFS Taraclia, lui Andrei Țolov pentru perioada anului 2015 i-a fost achitat salariul în sumă de 84004,73 lei, iar pentru anul 2014 - 61229,46 lei.

Subsidiar a invocat apelantul că, argumentele instanței de judecată privind achitarea lui Andrei Țolov din motiv că executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri pentru executarea silită a hotărârii judecătorești, prin urmărirea salariului,

sunt neîntemeiate, or, la încheierea contractului de investiții, condițiile cărui nu au fost respectate de către SRL „SACOLIT-COM” față de SRL „RINAX-TVR”, Andrei Țolov a avut calitatea de garant și conștientiza că în cazul neexecutării condițiilor contractului va purta răspundere solidară cu SRL „SACOLIT-COM” față de SRL „RINAX-TVR”, din care motiv intenționat ascundea de executorul judecătoresc faptul achitării salariului, unicul venit care putea fi încasat de la dânsul întru executarea hotărârii judecătorești.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 ianuarie 2017, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței prima instanță corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului Andrei Țolov, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material, pronunțând o hotărâre justă și echitabilă, corespunzător cumulului probelor administrate în cauză.

Astfel, instanța de apel a reținut că, inculpatului în actul de învinuire i se impută că de la 09 septembrie 2014, dată de la care de către Judecătoria Cahul a fost recunoscut vinovat și sancționat în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional, la amendă în mărime de 50 unități convenționale și până în prezent, fiind angajat și având venit permanent, Andrei Țolov intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013 privind stingerea în mod solidar împreună cu SRL „SACOLIT-COM” a datoriei față de SRL „RINAX-TVR”, în sumă de 4101539,16 lei.

În acest context, instanța de apel cu trimitere la literatura juridică de specialitate a indicat că, în speță de către partea acuzării nu au fost prezentate probe, care ar confirma vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii incriminate, și anume că după ce a fost tras la răspundere contravențională în baza art. 318 Cod contravențional, având venit și salariul stabil, intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013.

Deci, în lipsa de probe ce ar demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, prima instanță just a concluzionat necesitatea achitării lui Andrei Țolov de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii incriminate, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, concluzie ce se bazează pe cercetarea tuturor probelor administrate în cauză și care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, fiind respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fapt ce a dus la achitarea inculpatului deoarece a fost confirmată nevinovăția acestuia în săvârșirea faptei imputate.

Cu trimitere la prevederile art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a indicat că, orice acuzație adusă persoanei trebuie să fie clară, concretă și bazată pe probe, însă în speță, lui Andrei Țolov i se incriminează faptul că din 09 septembrie 2014, de când a fost recunoscut vinovat, prin hotărâre judecătorească și tras la răspundere contravențională pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, până în prezent, fiind angajat și având venit permanent, intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013 privind stingerea în mod

solidar împreună cu SRL „SACOLIT-COM” a datoriei față de SRL „RINAX-TVR”, în sumă de 4101539,16 lei.

Instanța de apela menționat că, nu este clară învinuirea așa cum, a fost formulată, că de la 09 septembrie 2014 și până în prezent, se eschivează și nu execută hotărârea judecătorească, desprinzându-se ideea că nu au fost respectate prevederile art. 281 Cod de procedură penală, deoarece la formularea învinuirii este necesară indicarea datei, deci nu este posibilă stabilirea perioadei pentru care i se aduce învinuirea.

Prin sintagma „până în prezent” nu este clar ce s-a avut în vedere - data înaintării învinuirii 04 decembrie 2015, 14 decembrie 2015; data întocmirii rechizitoriului 14 decembrie 2015 sau data ședinței de judecată la care s-a manifestat expunerea de către procuror a învinuirii formulate.

Instanța de apel, cu trimitere la prevederile art. 325 Cod de procedură penală, a notat că, chiar dacă în ședința instanței de apel procurorul a menționat că lui Andrei Țolov i se incriminează săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, de la 09 septembrie 2014 și până la data întocmirii rechizitoriului, din rechizitoriu însă se desprinde doar indicarea învinuirii de la 09 septembrie 2014 și până în prezent, fără a fi indicată data concretă, iar în prima instanță procurorul a expus învinuirea formulată în rechizitoriu.

Astfel, în opinia instanței de apel, acestea demonstrează faptul că învinuirea adusă lui Andrei Țolov nu este clară, concretă, fapt constatat și de prima instanță.

Mai mult, lui Andrei Țolov i-a fost incriminat „...că *intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoria Taraclia din 24 decembrie 2013*”.

Executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă ultima etapă a procesului judiciar și constituie un drept consfințit cumulativ de art. art. 20, 120 Constituția R. Moldova.

În cazul în care persoanele care fără motive justificative nu îndeplinesc cerințele executorului judecătoresc sau împiedică executarea documentului executoriu, executorul judecătoresc întocmește un proces-verbal cu privire la contravenție, pe care îl înaintează spre examinare instanței de judecată și pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată conform art. 318 Cod contravențional stabilește sancțiune sub formă de amendă.

În același timp, dacă debitorul se eschivează de la executarea hotărârii judecătorești devenită executorie, după aplicarea sancțiunii contravenționale, acesta poate fi tras la răspundere penală conform art. 320 Cod penal și sancționarea se întemeiază pe refuzul său repetat.

Din materialele dosarului, instanța de apel a desprins că, executorul judecătoresc are la executare titlul executoriu nr. 2-365 din 24 decembrie 2013 eliberat de Judecătoria Taraclia, conform căruia instanța de judecată a dispus încasarea în mod solidar de la Andrei Țolov și SRL „SACOLIT-COM” în beneficiul SRL „RINAX-TVR” datorie pe contractul de investiții nr. 23 din 10 aprilie 2012 (f.d.18, vol. I).

Mai mult, la 09 septembrie 2014, prin hotărârea Judecătoria Cahul, Andrei Țolov a fost tras la răspundere contravențională în baza art. 318 Cod

contravențional, hotărâre care a fost menținută prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2014 (f.d.9, 45-46, vol. I).

Astfel, în privința lui Andrei Țolov a fost înaintată învinuirea pentru faptul că, după ce a fost tras la răspundere contravențională în baza art. 318 Cod contravențional, de la 09 septembrie 2014 și până în prezent, fiind angajat și având venit permanent, intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoriei Taraclia din 24 decembrie 2013 privind rambursarea în mod solidar împreună cu SRL „SACOLIT-COM” a datoriei față de SRL „RINAX-TVR”, în sumă de 4101539,16 lei.

Instanța de apel a indicat că, atunci când este înaintată învinuirea în baza art. 320 Cod penal, urmează să fie specificat prin ce se manifestă acțiunile sau inacțiunile inculpatului la eschivarea și neexecutarea unei hotărâri judecătorești, însă la caz acuzarea s-a limitat doar la invocarea faptului că Andrei Țolov intenționat se eschivează și nu execută hotărârea, dar nu concretizează prin ce anume se manifestă acțiunile sau inacțiunile acestuia.

Cu referire la acuzarea lui Andrei Țolov că, având venit sub formă de salariu nu execută hotărârea judecătorească, instanța de apel a menționat că, din informația prezentată de IFS Taraclia și CTAS Taraclia, se deduce că inculpatului i-a fost calculat salariul în anul 2013, la SRL „SACOLIT-COM” și SRL „Micragrolux” în sumă totală de 22466,33 lei, iar în anul 2014 i-a fost calculat salariul în sumă de 61229,46 lei la SRL „SACOLIT-COM”, deci informația fiind prezentată pentru anii 2013-2014 (f.d.92, 94-97, vol. I, iar prima instanță corect a concluzionat faptul că procurorul trebuia să concretizeze acuzarea, să indice anume prin ce se manifestă acțiunile ilicite ale lui Andrei Țolov în neexecutarea hotărârii judecătorești și când acțiunile date au fost săvârșite, ulterior tragerii acestuia la răspundere contravențională, deoarece el nu poate fi tras în mod repetat la răspundere, deja penală pentru acțiunile care au fost săvârșite până la tragerea la răspundere contravențională.

Mai mult, nu a fost confirmat faptul că lui Andrei Țolov i-a fost achitat salariul și nu poate fi reținut ca argument întemeiat întru imputarea faptului că are venituri și nu execută hotărârea.

Din registrul - ordin pe numele lui Andrei Țolov, pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 01 decembrie 2015 se deduce că salariul inculpatului se calcula, dar nu se achita, astfel, la 01 ianuarie 2015 pentru anul 2014 salariul neachitat constituia suma de 79276,48 lei, iar la 01 decembrie 2015 salariul neachitat constituia suma de 50424,64 lei (f.d.112, vol. I).

Cu trimitere la prevederile art. art. 74, 105, 106, 111 Cod de executare, instanța de apel a indicat că, prima instanță just a conchis faptul că Andrei Țolov ca persoană fizică nu ascundea venitul său sub formă de salariu, ceea ce demonstrează și lipsa acțiunilor, cât și a inacțiunilor eschivării intenționate de la executarea intenționată a hotărârii judecătorești așa cum, nu există probe ce ar demonstra că acesta primea și primește salariul calculat în volum deplin sau că acesta ar avea alte venituri.

Totodată, executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc, fiind audiat în prima instanță și instanța de apel, a declarat că nu a întreprins măsuri de urmărire a salariului lui Andrei Țolov, care activa la SRL „SACOLIT-COM”, deoarece pe

conturile societății era aplicat sechestrul și nu i se achita salariul.

La fel instanța de apel a indicat că, odată ce executorul judecătoresc nu a aplicat sechestrul pe salariu cu stabilirea cuantumului reținerii din salariu întru executarea hotărârii judecătorești, se demonstrează faptul că Andrei Țolov ca persoană fizică nu a întreprins acțiuni de a ascunde veniturile sale și nu i se poate imputa nici faptul că nu ar fi executat sau ar fi împiedicat la realizarea urmăririi salariului și a altor venituri.

Procurorul a menționat că, vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, s-ar demonstra și prin faptul că ultimul a găsit banii pentru achitarea onorariului executorului judecătoresc, însă pentru rambursarea datoriei SRL „RINAX-TRV”, mijloace bănești nu a găsit, însă chiar dacă Andrei Țolov a invocat că acești bani i-a împrumutat, procurorul consideră că aceste argumente ale inculpatului nu sunt credibile, dar nu a prezentat probe ce ar demonstra faptul că mijloacele bănești transferate pe contul executorului judecătoresc, nu ar fi fost împrumutate.

În acest context, instanța de apel a stabilit lipsa în acțiunile lui Andrei Țolov a laturii subiective și laturii obiective a infracțiunii incriminate, deoarece în privința acestuia nu a fost demonstrat că acesta cu intenție directă se împotrivesc să execute hotărârea Judecătoria Taracalia din 24 decembrie 2013, iar prima instanță apreciind probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect a constatat că nu a fost dovedită vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la probele prezentate de acuzare, instanța de apel a indicat că, din nota-informativă datată cu 20 iulie 2016, se întrevăd concluziile executorului judecătoresc Vladislav Constantiniuc către procurorul în Procuratura Cahul, prin care nu se confirmă vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii imputate (f.d.74-76, vol. II); factura fiscală seria și nr. FA 4029551 din 29 decembrie 2015 se referă la SRL „SACOLIT-COM” dar nu la persoana fizică Andrei Țolov (f.d.77, vol. II); procesul-verbal de sechestrul din 30 septembrie 2013, se referă la SRL „SACOLIT-COM” dar nu la persoana fizică Andrei Țolov, mai mult, este întocmit anterior datei de 09 septembrie 2014, dată de la care i se impută că se eschivează și nu execută hotărârea (f.d.78-79, vol. II); somația din 27 septembrie 2013, la fel este întocmită anterior datei de 09 septembrie 2014 (f.d.80, vol. II); facturile fiscale seria și nr. BV 7573092 din 07 iulie 2014 și FB 4260673 din 06 august 2014, se referă la SRL „SACOLIT-COM” dar nu la persoana fizică Andrei Țolov și sunt întocmite anterior perioadei imputate inculpatului (f.d.81-82, vol. II); informația eliberată de Secția pentru Statistică Taracalia nr. 111 din 23 iunie 2016, se referă la terenurile SRL „SACOLIT-COM” semănate în perioada anilor 2013-2015, cu indicarea cerealelor ce au fost semănate și pe ce suprafață, însă informația dată nu se referă la persoana fizică Andrei Țolov (f.d.83, vol.II); informația eliberată de IFS Taracalia nr. 91-2/1-1232 din 20 mai 2016, se referă la salariul lui Andrei Țolov pentru perioada 2013-2015, însă nu confirmă faptul că acest salariu a fost achitat, or Andrei Țolov a menționat că pe conturile societății a fost aplicat sechestrul și că nu a primit salariu, iar materialele dosarului confirmă faptul că până la emiterea sentinței din 22 martie 2016,

executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri întru urmărirea salariului inculpatului (f.d.84, vol. II); încheierile executorului judecătoresc Vladislav Constantiniuc din 18 mai 2016, prin care s-a dispus reținerea din veniturile lui Andrei Țolov și prin care se probează că abia după pronunțarea sentinței din 22 martie 2016, executorul judecătoresc a efectuat acțiuni active întru urmărirea veniturilor lui Andrei Țolov (f.d.85-86, vol.II); procesele-verbale de sechestrul din 17 aprilie 2014 și 02 iulie 2014, care nu cuprind perioada imputată lui Andrei Țolov și nu se referă la inculpat ca persoană fizică (f.d.87-89, vol. II); informație din 25 iunie 2015 adresată executorului judecătoresc Nadejda Condrea de către executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc, prin care înștiințează despre posibilitatea de a interveni în procedura de executare, care însă nu demonstrează vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal (f.d.90-91, vol. II); procesul-verbal din 19 iunie 2015, care se referă la terenurile semănate de SRL „SACOLIT-COM” dar nu de Andrei Țolov (f.d.92, vol. II); informația nr. 04-09/241 din 22 iulie 2015 adresată executorului judecătoresc Vladislav Constantiniuc, prin care BC „Energbank” SA aduce la cunoștință datoria totală de 13% ce o are SRL „SACOLIT-COM” la credite bancare și plăți aferente, nu are legătură cu învinuirea adusă lui Andrei Țolov (f.d.93, vol. II); procesul-verbal din 10 noiembrie 2014, care se referă la cerealele SRL „SACOLIT-COM” și încercarea de a pătrunde în depozit, nu are legătură directă cu Andrei Țolov ca persoană fizică, neavând tangență cu învinuirea adusă ultimului (f.d.94, vol. II), contractul de arendă nr. 01/06/14 din 23 iunie 2014, încheiat între SRL „SACOLIT-COM” și CI „Căile-grup” în proces de insolvență, document ce nu se referă la Andrei Țolov ca persoană fizică și nu cuprinde perioada incriminată acestuia (f.d.95-96, vol. II); procesul-verbal din 23 octombrie 2014, se referă la cerealele SRL „SACOLIT-COM” dar nu direct la Andrei Țolov ca persoană fizică (f.d.97, vol. II) și decizia Curții de Apel Cahul din 30 aprilie 2015, pronunțată în pricina civilă la acțiunea înaintată de BC „Energbank” SA către SRL „Rinax-TVR”, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc și SRL „SACOLIT-COM” cu privire la contestarea procesului-verbal de sechestrul, din care se desprinde că nu are legătură directă cu Andrei Țolov ca persoană fizică (f.d.98-101, vol. II).

Astfel, instanța de apel a reținut că, prima instanță în motivarea soluției adoptate just a arătat că acuzarea nu a administrat și nu a prezentat probe concludente și pertinente care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

5. Procurorul, în temeiul pct. 2), 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că, în legătură cu judecarea cauzei penale în ordine de apel a fost constituit un complet de judecatori în componența: Vitalie Movilă - președintele ședinței de judecată, Nina Veleva - judecător raportor și Evghenii Dvurecenschii - membru al colegiului.

Reieșind din acest fapt, în baza art. art. 33-35 Cod de procedură penală, au fost înaintate recuze judecătorului Evghenii Dvurecenschii din motiv că la 24 decembrie 2013 a participat la examinarea cauzei civile nr. 2-365/2013,

SRL „RINAX-TVR” către SRL „SACOLIT-COM” și Andrei Țolov privind restituirea datoriei conform contractului de investiții, stingerea în mod solidar a datoriei în sumă de 4101539,16 lei, cauză ce este în legătură și dependență directă cu cauza penală de învinuire a lui Andrei Țolov.

Însă, prin încheierea Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 10 august 2016 a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de recuzare a judecătorului Evghenii Dvurecenschii de la judecarea în ordine de apel a cauzei penale de învinuire a lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, înaintată de către procuror (f.d.40, vol. II).

Susține recurentul că, potrivit practicii CEDO este implementat principiul care prevede, că „un observator necointerestat în proces nu trebuie să aibă dubii la imparțialitatea instanței”, însă în cauză acest principiu a fost încălcat fiind adoptate două încheieri asupra incompatibilității judecătorilor care nu se conciliază (cauza CEDO Pescador Valero c. Spaniei din 17 iunie 2003).

Astfel, consideră că judecătorul Evghenii Dvurecenschii a fost în incompatibilitate de a face parte din completul de judecată la judecarea cauzei penale în privința lui Andrei Țolov, din motiv că există circumstanțe care pun la îndoială rezonabilă imparțialitatea judecătorului.

La fel, acuzarea consideră că vina lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, se confirmă prin declarațiile martorului - executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc; inculpatului; demersul executorului judecătoresc privind tragerea la răspundere a lui Andrei Țolov în baza art. 320 alin. (1) Cod penal; încheierea privind intentarea procedurii de executare din 24 ianuarie 2014; titlul executoriu emis de Judecătoria Taraclia, nr. 20365/2013 din 24 decembrie 2013; decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2014.

Susține recurentul că, Andrei Țolov din interese personale, îndreptate spre ridicarea sechestrului aplicat pe bunul imobil, a transferat pe contul executorului judecătoresc sumele de 26106,48 lei și 13953,18 lei, întru achitarea onorariului, fapt care demonstrează că inculpatul pentru ridicarea sechestrului de pe apartamentul său a găsit mijloace bănești, dar pentru executarea hotărârii judecătorești invocă că nu dispune de surse financiare, iar argumentul inculpatului prin care susține că acești bani i-a împrumutat, urmează a fi apreciate critic deoarece nu este confirmat prin probe.

La fel, întru întemeierea învinuirii, procurorul a menționat și despre informația prezentată de IFS Taraclia și CTAS Taraclia, din care rezultă că Andrei Țolov activând în calitate de director la SRL „SACOLIT-COM”, avea venit stabil - salariu, din declarațiile martorului Constantin Vladislav și nota-informativă din 20 iulie 2016 se desprind concluziile prin care se confirmă vinovăția lui Andrei Țolov în săvârșirea infracțiunii imputate, însă instanța de apel nu a descris în decizia sa toate declarațiile date de Constantiniuc Vladislav, limitându-se doar la câteva propoziții, lăsând fără precizare și aprecierea faptului că acest martor a declarat despre acțiuni de ignorare din partea inculpatului a indicațiilor executorului judecătoresc.

Indică recurentul că, toate actele și documentele fiscale se referă la încasarea datoriilor din partea SRL „SACOLIT-COM”, fără a fi anexate probe

care să confirme achitarea de către Andrei Țolov a unei părți din contul datoriei.

Astfel, factura fiscală seria și nr. FA 4029551 din 29 decembrie 2015 se referă la SRL „SACOLIT-COM” și nicidecum la persoana fizică Andrei Țolov; procesul-verbal de sechestrul din 30 septembrie 2013, facturile fiscale seria și nr. BV 7573092 din 07 iulie 2014 și FB 4260673 din 06 august 2014, se referă la SRL „SACOLIT-COM” dar nu la persoana fizică Andrei Țolov; informația eliberată de Secția pentru Statistică Taraclia nr. 111 din 23 iunie 2016, se referă la terenurile SRL „SACOLIT-COM” semănate în perioada anilor 2013-2015, cu indicarea cerealelor ce au fost semănate și pe ce suprafață; informația eliberată de IFS Taraclia nr. 91-2/1-1232 din 20 iunie 2016, se referă la salariul lui Andrei Țolov pentru perioada anilor 2013-2015, care indică venitul obținut de Andrei Țolov; procesele-verbale de sechestrul din 17 aprilie 2014 și 02 iulie 2014, care se referă la SRL „SACOLIT-COM” unde Andrei Țolov activează în calitate de director; procesul-verbal din 19 iunie 2015, care se referă la terenurile semănate de SRL „SACOLIT-COM”, unde Andrei Țolov activează în calitate de director; informația nr. 04-09/241 din 22 iulie 2015 adresată executorului judecătoresc Vladislav Constantiniuc, prin care filiala BC „Energbank” SA, aduce la cunoștință datoria totală ce o are SRL „SACOLIT-COM” la credite bancare și plăți aferente și care are legătură directă cu învinuirea adusă lui Andrei Țolov; procesul-verbal din 10 noiembrie 2014, care se referă la cerealele SRL „SACOLIT-COM” și încercarea de a pătrunde în depozit, are legătură directă cu Andrei Țolov, ca persoană fizică și ca directorul acesteia; contractul de arendă nr. 01/06/14 din 23 iunie 2014, încheiat între SRL „SACOLIT-COM” și CI „Caile-grup” în proces de insolvență, document ce se referă la Andrei Țolov ca persoană fizică și ca director al SRL „SACOLIT-COM”; procesul-verbal din 23 octombrie 2014, care se referă la cerealele SRL „SACOLIT-COM” al cărui director este Andrei Țolov; decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 30 aprilie 2015, pronunțată în pricina civilă la acțiunea înaintată de BC „Energbank” SA către SRL „RINAX-TVTR”, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Vladislav Constantiniuc și SRL „SACOLIT-COM” cu privire la contestarea procesului-verbal de sechestrul, din care se desprinde că are legătură directă cu Andrei Țolov, precum că acesta este dependent de BC „Energbank” SA.

Mai mult, Andrei Țolov a activat ca administrator al reprezentanței Taraclia a BC „Energbank” SA (f.d.49-56, vol. I).

Susține recurentul că, prima instanță în motivarea soluției adoptate neîntemeiat a arătat că acuzarea nu a administrat și nu a prezentat probe concludente și pertinente care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, precum că ultimul de la 09 septembrie 2014, dată la care Judecătoria Cahul l-a recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, până în prezent, fiind angajat și având venit permanent, intenționat se eschivează și nu execută hotărârea Judecătoria Taraclia din 24 decembrie 2013 privind stingerea în mod solidar de la SRL „SACOLIT-COM” a datoriei față de SRL „RINAX-TVTR”, în sumă de 4101539,16 lei.

Concluzia instanțelor de fond privind achitarea inculpatului de învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, din motivul că

fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunii, este neîntemeiată, adoptată în afară probatoriului și aprecierii tuturor probelor administrate în coroborare, or pe de o parte instanța de apel constată că Andrei Țolov nu a achitat nici o parte din datorie, iar pe de altă parte menționează că lipsesc elementele infracțiunii în acțiunile acestuia.

6. Asupra recursului declarat de procuror au prezentat referință avocatul Victor Delijan în numele inculpatului și inculpatul, care s-au expus pentru respingerea acestuia deoarece argumentele invocate de procuror sunt neîntemeiate.

Astfel, într-adevăr judecătorul Evghenii Dvurecenshii a pronunțat hotărâre în cauza civilă nr. 2-365/2013 la cererea înaintată de SRL „RINAX-TVR” către SRL „SACOLIT-COM” și Andrei Țolov privind încasarea datoriei, care prevede raporturi civile și nu are legătură cu cauza penală privind învinuirea lui Andrei Țolov de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

Totodată, susțin că învinuirea înaintată nu este clară, deoarece sunt indicate două date, și anume data pronunțării hotărârii în cauza civilă și data pronunțării hotărârii în cauza contravențională în privința lui Andrei Țolov, însă nu este indicată perioada concretă în care a fost săvârșită infracțiunea incriminată.

La fel, în învinuire nu este indicat locul săvârșirii infracțiunii sau altfel spus, unde și ce salariu a primit sau alte venituri a obținut Andrei Țolov, nu sunt concretizat mijloacele și modul de săvârșire a infracțiunii de eschivare de la executarea hotărârii judecătorești cu descrierea detaliată a acestui fapt.

În învinuire este indicată datoria în sumă de 4101539,16 lei, însă hotărârea judecătorească din 24 decembrie 2013 în cauza civilă nr. 2-365/2013 se execută, datoria constituind suma de 2085384,47 lei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. art. 30, 31 și 33 sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Însă, aceste temeiuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit

confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

În primul rând, cu referire la temeiul invocat de recurent privind faptul că instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală, deoarece judecătorul Evghenii Dvurecenschii la 24 decembrie 2013 a participat la examinarea cauzei civile nr. 2-365/2013, SRL „RINAX-TVR” către SRL „SACOLIT-COM” și Andrei Țolov privind restituirea datoriei conform contractului de investiții, stingerea în mod solidar a datoriei în sumă de 4101539,16 lei, cauză care este în legătură și dependență directă cu cauza penală de învinuire a lui Andrei Țolov.

Colegiul penal ține să menționeze că, potrivit art. 33 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, judecătorii care sunt soți sau rude între ei nu pot face parte din același complet de judecată.

Judecătorul nu poate participa la judecarea cauzei și urmează a fi recuzat:

1) dacă el personal, soțul său, ascendenții ori descendenții lor, frații sau surorile și copiii acestora, afinii și persoanele devenite prin înfiere, potrivit legii, astfel de rude, precum și alte rude ale lui, sunt direct sau indirect interesate în proces;

2) dacă el este parte vătămată sau reprezentant al ei, parte civilă, parte civilmente responsabilă, soț sau rudă cu vreuna din aceste persoane ori cu reprezentantul lor, soț sau rudă cu învinuitul, inculpatul în proces ori cu apărătorul acestuia;

3) dacă a participat în acest proces în calitate de martor, expert, specialist, interpret, traducător, grefier, persoană care a efectuat urmărirea penală, procuror, judecător de instrucție, apărător, reprezentant legal al învinuitului, inculpatului, reprezentant al părții vătămate, părții civile sau părții civilmente responsabile;

4) dacă a efectuat o cercetare sau un control administrativ al circumstanțelor cauzei sau a participat la adoptarea unei hotărâri referitoare la această cauză în orice organ obștesc sau de stat;

5) dacă el a luat în această cauză hotărâri anterioare judecării în care și-a expus opinia asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului;

6) dacă există alte circumstanțe care pun la îndoială rezonabilă imparțialitatea judecătorului.

Judecătorul nu poate participa la o nouă judecare a cauzei atât în primă instanță, cât și pe cale ordinară sau extraordinară de atac și urmează a fi recuzat și în cazul în care a mai participat în calitate de judecător la examinarea aceleiași cauze în primă instanță, pe cale ordinară sau extraordinară de atac, precum și în cazul participării ca judecător de instrucție.

Această prevedere nu se extinde asupra membrilor Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, precum și asupra judecătorilor Curții Supreme de Justiție la rejudecarea cauzelor în baza hotărârii Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție.

Astfel, motivul invocat de recurent referitor la incompatibilitatea judecătorului Evghenii Dvurecenschii nu cade sub incidența prevederilor art. 33 Cod de procedură penală, or cauza civilă nr. 2-365/2013, SRL „RINAX-TVR” către SRL „SACOLIT-COM” și Andrei Țolov privind restituirea datoriei conform

contractului de investiții, stingerea în mod solidar a datoriei în sumă de 4101539,16 lei, nu se află în legătură și dependență directă cu cauza penală de învinuire a lui Andrei Țolov.

Mai mult, în instanța de apel, acuzatorul a înaintat cerere de recuzare judecătorului Evghenii Dvurecenschii, însă prin încheierea Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 10 august 2016, aceasta a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d.40 vol. II).

În al doilea rând, referitor la temeiul invocat că, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, recurentul criticând hotărârile instanțelor de fond privind aprecierea necorespunzătoare a probelor cercetate care în opinia acestuia demonstrează indubitabil vinovăția lui Andrei Țolov de cele incriminate, instanța de recurs menționează că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, or aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Andrei Țolov.

Totodată, se impune precizarea că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de activitate depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce urmează a fi dată în urma acestei activități.

În pofida acestui fapt, instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării cauzei în recurs.

Or, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul declarat, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus achitarea lui Andrei Țolov, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanțele de fond se dovedește indubitabil vinovăția lui Andrei Țolov de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, odată ce acesta nu susține învinuirea incriminată prin rechizitoriu.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Pe de altă parte, urmează a se consemna că procurorul, în virtutea atribuțiilor sale funcționale stipulate în art. art. 5-6 a Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 „Cu privire la Procuratură”, de unde rezultă că dânsul, reprezentând învinuirea în instanța de judecată, are un rol activ de a contribui la aflarea adevărului în cadrul procesului penal, precum și cele expres prevăzute în Codul de procedură penală la art. 53, din care deducem că elementele procesului de tip advers indică la faptul că procurorul, în calitatea sa de titular al acțiunii penale, trebuie să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă acuzarea, fapta și vinovăția la care face referire prin actul de sesizare, întrucât instanța, la rândul ei, nu are sarcina probei, aceasta din urmă revenindu-i procurorului.

În același context, amintim că, în conformitate cu art. 19 alin. (3) coroborat cu art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

În cauza deferită judecării instanța de recurs constată că procurorul nu a îndeplinit exact aceste atribuții funcționale și nu a prezentat probe suficiente care ar contribui la aflarea adevărului.

Astfel, Colegiul penal consideră oportun de a consemna că, atât prima instanță, cât și instanța de apel au făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Mai mult, instanța de recurs reține că, potrivit art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, orice acuzație adusă persoanei trebuie să fie clară, concretă și bazată pe probe, însă în învinuirea înaintată lui Andrei Țolov nu este indicată perioada concretă în care a fost săvârșită infracțiunea, fiind indicate două date, și anume data pronunțării hotărârii în cauza civilă și data pronunțării hotărârii în

cauza contravențională.

La fel, nu este clară învinuirea așa cum este menționat că nu execută hotărârea judecătorească „până în prezent”.

În cazul dat nefiind indicată concret de la ce dată până la ce dată a fost săvârșită fapta incriminată, nu este posibilă stabilirea perioadei pentru care i se aduce învinuirea.

Prin sintagma „până în prezent” nu este clar ce s-a avut în vedere - data înaintării învinuirii 04 decembrie 2015, 14 decembrie 2015; data întocmirii rechizitoriului 14 decembrie 2015 sau data ședinței de judecată la care s-a manifestat expunerea de către procuror a învinuirii formulate.

Astfel, instanța de apel, cu trimitere la prevederile art. 325 Cod de procedură penală, corect a notat că, chiar dacă în ședința instanței de apel procurorul a menționat că lui Andrei Țolov i se incriminează săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, de la 09 septembrie 2014 și până la data întocmirii rechizitoriului, din rechizitoriu însă se desprinde doar indicarea învinuirii de la 09 septembrie 2014 și până în prezent, fără a fi indicată data concretă, iar în prima instanță procurorul a expus învinuirea formulată în rechizitoriu.

Deci, acest fapt demonstrează că învinuirea adusă lui Andrei Țolov nu este clară, concretă, fapt constatat corect de instanțele de fond.

Executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă ultima etapă a procesului judiciar și constituie un drept consfințit cumulativ de art. art. 20, 120 Constituția R. Moldova.

În cazul în care persoanele care fără motive justificative nu îndeplinesc cerințele executorului judecătoresc sau împiedică executarea documentului executoriu, executorul judecătoresc întocmește un proces-verbal cu privire la contravenție, pe care îl înaintează spre examinare instanței de judecată și pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată, care conform art. 318 Cod contravențional stabilește sancțiune sub formă de amendă.

Totodată, dacă debitorul se eschivează de la executarea hotărârii judecătorești devenită executorie, după aplicarea sancțiunii contravenționale, acesta poate fi tras la răspundere penală conform art. 320 Cod penal și sancționarea se întemeiază pe refuzul său repetat.

Din materialele dosarului, instanța de apel corect a evidențiat că, executorul judecătoresc are la executare titlul executoriu nr. 2-365 din 24 decembrie 2013 eliberat de Judecătoria Taraclia, conform căruia instanța de judecată a dispus încasarea în mod solidar de la Andrei Țolov și SRL „SACOLIT-COM” în beneficiul SRL „RINAX-TVR” datoria pe contractul de investiții nr. 23 din 10 aprilie 2012 (f.d.18, vol. I).

Mai mult, la 09 septembrie 2014, prin hotărârea Judecătoriei Cahul, Andrei Țolov a fost tras la răspundere contravențională în baza art. 318 Cod contravențional, hotărâre care a fost menținută prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2014 (f.d.9, 45-46, vol. I).

La fel, instanța de apel corect a reținut că, atunci când este înaintată învinuirea în baza art. 320 Cod penal, urmează să fie specificat prin ce se

manifestă acțiunile sau inacțiunile inculpatului la eschivarea și neexecutarea unei hotărâri judecătorești, însă la caz acuzarea s-a limitat doar la invocarea faptului că Andrei Țolov intenționat se eschivează și nu execută hotărârea, dar nu concretizează prin ce anume se manifestă acțiunile sau inacțiunile acestuia.

Art. 6 CțEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CțEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârile CEDO, pct. 80-81 Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

În legea procesuală penală, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 8 statuându-se că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu îi va fi dovedită în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, având în vedere că, la formularea concluziei despre vinovăția lui Andrei Țolov, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției pe baza unor probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este apreciată în favoarea acestuia.

Regula in dubio pro reo presupune că, chiar dacă în speță au fost administrate probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție și ca urmare inculpatul trebuie achitat.

Subsidiar, instanța de recurs consideră relevant de a face remarcă despre faptul că reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat de procuror, se constată că acesta este unul pur formal, întrucât titularul face trimitere în cererea sa preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie obiect de cercetare și verificare la etapa judecării cauzei penale în procedura de recurs, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond, despre care fapt procurorul cunoaște.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal subliniază că soluția instanțelor de fond privitor la achitarea lui Andrei Țolov pe capătul de acuzare incriminat acestuia în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, este corectă.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și motivată, mai mult, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția, iar criticele din

recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul lărgit statuează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală, astfel că nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 ianuarie 2017, în cauza penală în privința lui ***Tolov Andrei Xxxxxx***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

